

ਅਪੀਲੀ ਦੀਵਾਨੀ
ਫਾਲਸ਼ਾ, ਜੇ. ਅੱਗੇ
ਸੇਠ ਰਾਧੇ ਲਾਲ — ਅਪੀਲਕਰਤਾ
ਬਨਾਮ
ਲਾਡਲੀ ਪਰਸ਼ਾਦ — ਜਵਾਬਦੇਹ

ਈਰੇਕਿਊਸ਼ਨ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 1956 ਦੀ 24-ਡੀ ।

ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਐਕਟ (1882 ਦਾ IV)—ਅਨੁਭਾਗ 100—ਚਾਰਜ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ—ਅਜਿਹਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਭਾਵੇਂ ਧਾਰਾ 100 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ—ਚਾਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ, ਕੀ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵੇਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਚਾਰਜ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਰੈਜ਼ ਜੂਡੀਕਾਟਾ—ਦੇ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤ—ਕੀ ਇਜਰਾ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਚਾਰਜ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 100 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਾ ਤਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਅਧੀਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਾਰਜ, ਚਾਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚਾਰਜ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਧਾਰਾ 11, ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ, ਇਜਰਾ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਰੈਜ਼ ਜੂਡੀਕਾਟਾ ਦਾ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਆਖਿਆ 4 ਤੋਂ ਅਨੁਭਾਗ 11 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਰਚਨਾਤਮਕ ਰੈਜ਼ ਜੂਡੀਕਾਟਾ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ, ਅਤੇ ਰੈਜ਼ ਜੂਡੀਕਾਟਾ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਇਹ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਪੂਰਵ ਚੱਲਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਸੇ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਵੀ. ਐੱਸ. ਵੀ. ਥੰਗਾਵੇਲੂ ਮੁਦਾਲਿਆਰ ਬਨਾਮ ਜੀ. ਤਿਰੂਮਾਲਸਵਾਮੀ ਮੁਦਲੀਆਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (1), ਦੇਬੇਂਦਰ ਨਾਥ ਗਿਰੀ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ। ਤ੍ਰਿਣਵਣੀ ਦਾਸੀ (2), ਸ. ਪ੍ਰੇਮ ਕੌਰ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਲਗਨ ਰਾਏ ਅਤੇ ਹੋਰ (3), ਸੇਠ ਘਸੀਰਾਮ ਸੇਠ ਦਲ ਚੰਦ ਪੱਲੀਵਾਲ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ। ਕੁੰਦਨਬਾਈ ਅਤੇ ਹੋਰ (4), ਰਾਜਾ ਬ੍ਰਜਸੁੰਦਰ ਦੇਬ ਬਨਾਮ ਸ਼ਰਤ ਕੁਮਾਰੀ (5), ਸ਼ਿਓਨੰਦਨ ਪਾਂਡੇ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ। ਅਸਰਫੀ ਕੁਏਰ (6), ਦੁਰਗਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ। ਤੁਲਸਾ ਕੁਇਰ (7), ਜਗਦੰਬਾ ਮਿਸਰ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ (8), ਮਜ਼ੇਮ ਹੁਸੈਨ ਮੰਡਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸ਼ਰਤ ਕੁਮਾਰੀ ਦੇਬੀ (9), ਮੋਹਨ ਲਾਲ ਗੋਇਨਕਾ ਬਨਾਮ ਬੇਨੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੁਖਰਜੀ ਅਤੇ ਹੋਰ (10), 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਅਬਦੁਲ ਗੱਫਾਰ ਖਾਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਇਸ਼ਤਿਆਕ ਏਯੂ ਅਤੇ ਹੋਰ (11), ਰੁਸਤਮੱਲੀ ਗੋਹਰੱਲੀ ਮਿਰਜ਼ਾ ਬਨਾਮ ਆਫਤਾਬਹੁਸੈਨ ਖਾਨ ਨਜਫੱਲੀਖਾਨ ਮਿਰਜ਼ਾ ਅਤੇ ਹੋਰ (12), ਦਾ ਪਾਲਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਬਨੂ ਮਲ ਬਨਾਮ ਪਰਸ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ (13), ਕਨ੍ਹਈਆ ਲਾਲ ਚਾਂਬੇ ਬਨਾਮ ਜੰਗੀ (14), ਅਬਦੁਲ ਵਹਾਬ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮੁਸਤਫਾ ਖਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ (15), ਸਰ ਗੰਗਾ ਰਾਮ ਟਰੱਸਟ ਸੁਸਾਇਟੀ, ਲਾਹੌਰ ਬਨਾਮ ਮਹਿਤਾ ਸੁੰਦਰ ਲਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ (16), ਵੱਖਰਾ।

ਸ਼੍ਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ, ਕਮਰਸ਼ੀਅਲ ਸਬ-ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ, ਮਿਤੀ 14 ਫਰਵਰੀ, 1956 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਇਜਰਾ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ, ਖਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਦੂਜੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ।

ਰੰਗ ਬਿਹਾਰੀ ਲਾਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ,
ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਫਲਸ਼ੋ, ਜੇ. ਫਲਸ਼ੋ, ਜੇ.— ਇਹ ਤਿੰਨ ਇਜਰਾ ਦੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਨੰਬਰ 24-ਡੀ, 76-ਸੀ ਅਤੇ 110-ਸੀ ਆਫ 1956, ਸੇਠ ਰਾਧੇ ਲਾਲ ਦੁਆਰਾ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਸੇਠ ਮਥੁਰਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, ਜੋ ਕਿ ਦੋ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਸੇਠ ਰਾਧੇ ਲਾਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਸੇਠ ਲਾਡਲੀ ਪਰਸ਼ਾਦ, ਜੋ ਕਿ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ, ਦੇ ਨਾਲ ਮਥੁਰਾ ਪਰਸ਼ਾਦ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਸਾਂਝੇਦਾਰੀ ਫਰਮ ਨੂੰ ਚਲਾਇਆ। 1950 ਵਿੱਚ ਲਾਡਲੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਅਤੇ ਰਾਧੇ ਲਾਈ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਭਾਈਵਾਲੀ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਅਤੇ

ਖਾਤਿਆਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ। ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਝਗੜਿਆਂ ਨੂੰ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਅਤੇ ਰਾਮ ਸਰੂਪ ਦੀ ਸਾਲਸੀ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ 31 ਅਕਤੂਬਰ, 1951 ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਅਵਾਰਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਲਾਡਲੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਅਤੇ ਮਥੁਰਾ ਪਰਸ਼ਾਦ ਦੁਆਰਾ ਪੁਰਸਕਾਰ ਲਈ ਦਾਇਰ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੁਰਸਕਾਰ ਨੂੰ 9 ਅਕਤੂਬਰ, 1954 ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਨਿਯਮ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਭਾਈਵਾਲੀ ਫਰਮ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਿੰਨ ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਅਤੇ ਸੰਚਾਲਨ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਕੌਰੀਆ ਪੁਲ ਵਿਖੇ ਲਕਸ਼ਮੀ ਬਰਫ ਕਾਰਖਾਨਾ, ਅਜਮੇਰੀ ਗੇਟ ਵਿਖੇ ਗਣੇਸ਼ ਬਰਫ ਕਾਰਖਾਨਾ ਅਤੇ ਸੇਠ ਆਇਲ ਮਿੱਲਜ਼ ਅਤੇ ਇੰਪੀਰੀਅਲ ਬਰਫ ਕਾਰਖਾਨਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੰਗਲਾ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਆਰਬਿਟਰੇਟਰਾਂ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਸੰਪਤੀਆਂ ਦੇ ਮੁੱਲਾਂ ਦਾ ਕ੍ਰਮਵਾਰ 2,00,000, 2,50,000 ਅਤੇ 450,000 ਰੁਪਏ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਲਕਸ਼ਮੀ ਬਰਫ ਕਾਰਖਾਨਾ ਨੂੰ ਮਥੁਰਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, ਗਣੇਸ਼ ਬਰਫ ਕਾਰਖਾਨਾ ਅਤੇ ਸੇਠ ਤੇਲ ਮਿੱਲਾਂ ਨੂੰ ਲਾਡਲੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਅਤੇ ਅਤੇ ਰਾਧੇ ਲਾਲ ਨੂੰ ਬੰਗਲੇ ਦੇ ਨਾਲ ਇੰਪੀਰੀਅਲ ਆਈਸ ਫੈਕਟਰੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹਨਾਂ ਸੰਪਤੀਆਂ ਦੇ ਮੁੱਲ ਵਿੱਚ ਅਸਮਾਨਤਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਹ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਰਾਧੇ ਲਾਲ ਮਥੁਰਾ ਪਰਸ਼ਾਦ ਨੂੰ 1,00,000 ਰੁਪਏ ਅਤੇ ਲਾਡਲੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਨੂੰ 50,000 ਰੁਪਏ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਸਾਲ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 4 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸਲਾਨਾ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਭਵਿੱਖੀ ਵਿਆਜ ਦੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ 6 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸਲਾਨਾ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਅਵਾਰਡ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਥੁਰਾ ਪਰਸ਼ਾਦ ਅਤੇ ਲਾਡਲੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਨੂੰ ਇੰਪੀਰੀਅਲ ਬਰਫ ਕਾਰਖਾਨਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਬੰਗਲੇ 'ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਰਕਮਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੂਨ, 1955 ਵਿੱਚ, ਮਥੁਰਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, ਅਤੇ ਜੁਲਾਈ, 1955 ਵਿੱਚ, ਲਾਡਲੀ ਪਰਸ਼ਾਦ, ਨੇ ਵਿਆਜ ਸਮੇਤ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮਾਂ ਲਈ ਇਜ਼ਰਾ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੁਆਰਾ ਵਸੂਲਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਹ ਰਕਮ ਅਵਾਰਡ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਫਰਮਾਨ ਵਿੱਚ ਵਸੂਲੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਇਜ਼ਰਾ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਾਧੇ ਲਾਲ ਨੇ ਧਾਰਾ 47, ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਮਥੁਰਾ ਪਰਸ਼ਾਦ ਅਤੇ ਲਾਡਲੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਦੁਆਰਾ ਅਵਾਰਡ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇੰਪੀਰੀਅਲ ਬਰਫ ਕਾਰਖਾਨਾ ਚਲਾਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ,

ਇਸ ਲਈ, ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ 31 ਅਕਤੂਬਰ, 1951 ਤੋਂ 9 ਅਕਤੂਬਰ, 1954 ਤੱਕ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕਾਰਖਾਨਾ ਚਲਾਉਣ ਦੇ ਲੇਖੇ ਦੇਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਅਵਾਰਡ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਨਿਯਮ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਥੁਰਾ ਪਰਸ਼ਾਦ ਦੀ ਇਜ਼ਰਾ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਰਾਧੇ ਲਾਲ ਨੇ ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਵੀ ਉਠਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਤਹਿਤ ਮਥੁਰਾ ਪਰਸ਼ਾਦ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਰਕਮਾਂ ਦੇਣ ਯੋਗ ਸਨ। ਮਥੁਰਾ ਪਰਸ਼ਾਦ ਅਤੇ ਲਾਡਲੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਕਿ ਸਾਲਸ ਦੇ ਅਵਾਰਡ ਦੀ ਡਿਲਿਵਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਇੰਪੀਰੀਅਲ ਬਰਫ਼ ਕਾਰਖਾਨਾ ਦੇ ਖਾਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਧਾਰਾ 47, ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਅਵਾਰਡ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਮਥੁਰਾ ਪਰਸ਼ਾਦ ਨੇ ਰਾਧੇ ਲਾਲ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਲੇਮ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਰਕਮਾਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਜਿਹੜੀਆਂ ਰਕਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਹ ਰਕਮ ਰਾਧੇ ਲਾਲ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਝੌਤੇ ਰਾਹੀਂ ਕੁਝ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਭਾਈਵਾਲ, ਅਤੇ ਇਸ ਖਾਤੇ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਦੇਣਦਾਰੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ।

ਇਜ਼ਰਾ ਦੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੁਢਲਾ ਮੁੱਦਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਧਾਰਾ 47, ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ, ਇਹ ਉਸਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਵਾਰਡ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਹੋਣ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਖਾਤੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਕੀਤਾ। ਇਜ਼ਰਾ ਦੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮਾਮਲਾ 28 ਅਕਤੂਬਰ, 1955 ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰਾਧੇ ਲਾਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਲਾਡਲੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਦੀ ਇਜ਼ਰਾ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਮਥੁਰਾ ਪਰਸ਼ਾਦ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਹੋਰ ਨੁਕਤਿਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਈ ਮੁੱਦੇ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੁੱਦਿਆਂ 'ਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਥੁਰਾ ਪਰਸ਼ਾਦ 'ਤੇ ਜ਼ੁੰਮੇਵਾਰੀ ਪਾਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਰਾਧੇ ਲਾਲ ਦੁਆਰਾ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਭੁਗਤਾਨਾਂ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹਨ।

28 ਅਕਤੂਬਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਰਾਧੇ ਲਾਲ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 47, ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਤਾਜ਼ਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੁਣ ਮਥੁਰਾ ਪਰਸ਼ਾਦ ਅਤੇ ਲਾਡਲੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਦੋਵਾਂ ਤੋਂ ਖਾਤਿਆਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇੰਪੀਰੀਅਲ ਬਰਫ਼ ਕਾਰਖ਼ਾਨਾ ਦੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਅਵਾਰਡ ਦੀ ਮਿਤੀ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਉਹ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮਥੁਰਾ ਪਰਸ਼ਾਦ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ 'ਲਈਨਹੋਲਡਰ' ਵਜੋਂ ਅਤੇ ਲਾਡਲੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਰਖ਼ਾਨਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਵੀ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਫ਼ਰਮਾਨ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਵਾਦਿਤ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਚਾਰਜ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਚਾਰਜ ਵੱਖਰੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮੁੱਦੇ ਬਣਾਏ—

- (1) ਕੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ ?
- (2) ਕੀ ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ?
- (3) ਕੀ ਫੈਸਲਾ—ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀ ਸੇਠ ਰਾਧੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਠਾਏ ਗਏ ਮੁੱਦੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਧਾਰਾ 11, ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ, ਅਤੇ ਰੈਜ਼ ਜੂਡੀਕੇਟਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕੀ ਗਈ ਹੈ ?
- (4) ਕੀ 31 ਅਕਤੂਬਰ, 1951 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 9 ਅਕਤੂਬਰ, 1954 ਤੱਕ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਕਾਰਖ਼ਾਨਾ ਦਾ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ?

ਦੋਵਾਂ ਡਿਕਰੀ ਧਾਰਕਾਂ ਨੇ ਇਹ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਮਾਨ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਯੋਗ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਉਠਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ 31 ਤਰੀਕ ਤੋਂ ਕਾਰਖ਼ਾਨਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਖਾਤੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਅਕਤੂਬਰ, 1951 ਤੋਂ 9 ਅਕਤੂਬਰ, 1954 ਤੱਕ, ਉਸ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਹੀ ਦਾਅਵਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਵਿਵਾਦਤ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਕਾਰਖ਼ਾਨਾ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਨ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 76 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਸਕੋਰ 'ਤੇ ਖਾਤੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸਨ। ਦੋਨਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਫ਼ਰਮਾਨ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਨਿਰਣੇ—ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀ

ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਤਿਆਂ ਦੀ ਪੇਸ਼ਗੀ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਉਸਾਰੂ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਖੋਜ ਇਹ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਫੈਕਟਰੀ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਅਧੀਨ ਫੈਸਲੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਖਾਰਜ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਹਨ। ਤੀਸਰੀ ਅਪੀਲ ਰਾਧੇ ਲਾਲ ਅਤੇ ਮਥੁਰਾ ਪਰਸ਼ਾਦ ਵਿਚਕਾਰ ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਵਿਵਾਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਧਾਰਾ 47, ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸਦੇ ਪਹਿਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਮਥੁਰਾ ਪਰਸ਼ਾਦ ਦੇ ਸਬੂਤ ਅਜੇ ਵੀ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਰਾਧੇ ਲਾਲ ਨੇ ਧਾਰਾ 47 ਅਤੇ 151, ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖਾਤੇ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਵਾਰਡ ਦੀ ਮਿਤੀ, ਮਥੁਰਾ ਪਰਸ਼ਾਦ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਾਨ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਅਦਾਇਗੀਆਂ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਵਾਰਡ ਦੁਆਰਾ ਰਾਧੇ ਲਾਲ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਮਾਯੋਜਨਾਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਮਥੁਰਾ ਪਰਸ਼ਾਦ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਇਤਰਾਜ਼ ਵਾਲੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮਥੁਰਾ ਪਰਸ਼ਾਦ ਤੋਂ ਕੁਝ ਰਕਮਾਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਇਹ ਸਬੂਤ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਝੌਤੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੁਝ ਭੁਗਤਾਨਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਹ ਹੁਣ ਦੇਣਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਰਕਮਾਂ ਲਈ, ਅਤੇ ਕਿ ਇਹ ਅਵਾਰਡ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਇੰਪੀਰੀਅਲ ਬਰਫ਼ ਕਾਰਖ਼ਾਨਾ ਸੰਬੰਧੀ ਖਾਤਿਆਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਰਾਧੇ ਲਾਲ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਨੁਕਤੇ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਆਪਣੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ।

ਮਥੁਰਾ ਪਰਸ਼ਾਦ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ 14 ਫਰਵਰੀ, 1956 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ, ਰਾਧੇ ਲਾਲ ਦੇ ਕਾਰਖ਼ਾਨੇ ਦੇ ਲੇਖੇ ਦੇਣ ਦੇ ਦੂਜੇ

ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਜਾਂ 8 ਮਈ, 1956 ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਰਾਏ ਲਾਲ ਅਤੇ ਮਥੁਰਾ ਪਰਸ਼ਾਦ ਵਿਚਕਾਰ ਧਾਰਾ 47, ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਚੱਲ ਰਹੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਅੰਤਿਮ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਬਾਕੀ ਮੁੱਦਿਆਂ 'ਤੇ ਸਬੂਤ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੂਜਾ ਅਪੀਲਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਅੰਤਿਮ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਅੰਤਿਮ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਲੰਬਿਤ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਦੂਸਰੀ ਅਪੀਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਤਰਾਜ਼ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਤਕਨੀਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦਬਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਲਈ ਕੁਝ ਅਥਾਰਟੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਧਾਰਾ 47, ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ, ਅਪੀਲ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਮਹਾਮਿਆ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਬਨਾਮ ਮੁਸੰਮਤ ਸੁਖਦੀਆ ਕੌਰ (1), ਸ਼ਰਫੂਦੀਨ ਅਤੇ ਪਟਨਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਰੋ ਜੇਜੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਫਾਂਸੀ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ, ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਕਿ ਫ਼ਰਮਾਨ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ, ਦੂਜਾ, ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੁਝ ਵੀ ਬਕਾਇਆ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਆਧਾਰ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਦੂਜੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕਮਰਾਜਾ ਪਾਂਡੀਆ ਨੈਕਰ ਬਨਾਮ ਕਾਮਰਾਜਾਪਾਂਡੀਆ ਨੈਕਰ ਅਤੇ ਹੋਰ (2), ਬੀਸਲੇ ਸੀ.ਜੇ., ਅਤੇ ਬਾਰਡਸਵੈਲ, ਜੇ. ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਹੋਰ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੇ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਏ ਸਨ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਜ਼ਰਾ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿ ਅਜੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਅਪੀਲ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੋ ਸਕੇ।

ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਕੁਝ ਵੱਖਰਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨ ਰੱਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਅਧੀਨ

ਵੱਖਰੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਸਵੈ-ਨਿਰਮਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਫੈਸਲੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਖਾਸ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਦੇਸ਼ ਅੰਤਮ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਲਾਡਲੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਅਤੇ ਮਥੁਰਾ ਪਰਸ਼ਾਦ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੁਕਮ ਲਾਡਲੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਯੋਗ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਮਥੁਰਾ ਪਰਸ਼ਾਦ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਫ਼ਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਹੁਣ ਉਠ ਰਹੇ ਨੁਕਤਿਆਂ ਨੂੰ ਲਾਡਲੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਬਰਬਾਦੀ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਿਸੇ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੇ, ਮਥੁਰਾ ਪਰਸ਼ਾਦ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਮਥੁਰਾ ਪਰਸ਼ਾਦ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਠਾਏ ਗਏ ਹੋਰ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਅੰਤਮ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਇਹੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦੋਵਾਂ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ। ਇਸਲਈ, ਮੈਂ ਦੋਵਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉਠਾਏ ਗਏ ਨੁਕਤਿਆਂ ਨਾਲ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਨਜਿੱਠਣ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਹਾਲਾਂਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਲਾਡਲੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਅਤੇ ਮਥੁਰਾ ਪਰਸ਼ਾਦ ਡਿਕਰੀ ਧਾਰਕ ਅਵਾਰਡ ਦੀ ਮਿਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਵਾਦਿਤ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਿਸ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਬਿੰਦੂ ਦੀ ਬਹਿਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਦੋ ਨੁਕਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਸਨ ਕਿ ਕੀ ਫ਼ਰਮਾਨ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ ਜਾਂ, ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਕੀ ਅਵਾਰਡ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਸਧਾਰਨ ਗਿਰਵੀਨਾਮਾ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ ਜੋ ਵੱਖਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੀ ਰਾਏ ਲਾਲ ਦੀ ਮੂਲ ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਵਾਰਡ ਦੀ ਮਿਤੀ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਲਈ ਖਾਤੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸਾਰੂ ਨਿਆਂਇਕਤਾ ਵਜੋਂ ਸੰਚਾਲਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਅਗਲੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਰੂਪ।

ਇਹਨਾਂ ਨੁਕਤਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ ਕੇਸ ਬਾਨੂ ਮਾਈ ਬਨਾਮ ਪਰਸ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਪਰਸ ਰਾਮ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (1), ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਰਕਮ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਸੀ। ਸ਼ਰਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸ਼ਤ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਕੁਝ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਡਿਫਾਲਟ ਹੋਣ 'ਤੇ ਡਿਕਰੀ ਧਾਰਕ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦਾ ਆਖਰੀ ਹਿੱਸਾ ਗਲਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਘੋਸ਼ਣਾਤਮਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਚੱਲਣਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਕੇਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਾਰਜ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਤਬਾਰ ਨੂੰ ਅਗਲਾ ਅਬਦੁੱਲ ਗੱਫਾਰ ਖਾਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਇਸ਼ਤਿਆਕ ਅਲੀ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (2) 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਦੋਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 100 ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਰੁਸਤਮੱਲੀ ਗੋਹਰੱਲੀ ਮਿਰਜ਼ਾ ਬਨਾਮ ਆਫਤਾਬਹੁਸੈਨ ਖਾਨ ਨਜਫਲਖਾਨ ਮਿਰਜ਼ਾ ਅਤੇ ਹੋਰ (3) ਵਿੱਚ, ਲੋਕੁਰ, ਜੇ., ਆਯੋਜਿਤ-

“ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਚਾਰਜ ਅਤੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਇੱਕ ਸਿਧਾਂਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅੰਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਚਾਰਜ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਜਿੱਥੇ, ਇਸਲਈ, ਖਾਸ ਅਚੱਲ ਸੰਪੱਤੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਕੀਮਤੀ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਅਤੇ ਚਾਰਜ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਵਾਲੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਕਨ੍ਹਈਆ ਲਾਲ ਚੌਬੇ ਬਨਾਮ ਜੰਗੀ (4) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਦੂਜੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੁਝ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਧਿਰ ਨੂੰ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੁਝ ਜਾਇਦਾਦ ਉੱਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਾਂਗ ਹੀ ਇੱਕ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਧਿਰ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮੁੱਲ ਵਿੱਚ ਅਸਮਾਨਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਧਿਰ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਚਾਰਜ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।

ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇਹ ਮਦਰਾਸ, ਪਟਨਾ ਅਤੇ ਨਾਗਪੁਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵੀ. ਐੱਸ. ਵੀ. ਥੰਗਾਵੇਲੂ ਮੁਦਲੀਆਰ ਬਨਾਮ ਜੀ. ਤਿਰੂਮਾਲਸਵਾਮੀ ਮੁਦਲੀਆਰ ਅਤੇ ਹੋਰ (1), ਦੇਬੇਂਦਰ ਨਾਥ ਗਿਰੀ ਬਨਾਮ ਸ੍ਰੀਮਤੀ। ਤ੍ਰਿਣਵਣੀ

ਦਾਸੀ (2), ਮਾਤਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕੌਰ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਲਗਨ ਰਾਏ ਅਤੇ ਹੋਰ (3), ਅਤੇ ਸੇਠ ਘਾਸੀਰਾਮ ਸੇਠ ਡਾਲਚੰਦ ਪੱਲੀਵਾਲ ਬਨਾਮ ਮਾਊਂਟ ਕੁੰਦਨਬਾਈ ਅਤੇ ਹੋਰ (4), ਕਿ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਚਾਰਜ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 100 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਾ ਤਾਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਚਾਰਜ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਚਾਰਜ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕੇਸ ਰਾਜਾ ਬ੍ਰਜਸੁੰਦਰ ਦੇਬ ਬਨਾਮ ਸ਼ਰਤ ਕੁਮਾਰੀ (5), ਸ਼ਿਓਨੰਦਨ ਪਾਂਡੇ ਬਨਾਮ ਮਾਊਂਟ ਅਸਰਫੀ ਕੁਆਰ (6), ਦੁਰਗਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਬਨਾਮ ਮਾਊਂਟ ਤੁਲਸਾ ਕੁਆਰ (7), ਅਤੇ ਜਗਦੰਬਾ ਮਿਸਰ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ (8), ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਲਈ ਸਾਰੇ ਅਥਾਰਟੀ ਹਨ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਇੱਕ ਡਿਕਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਾਰਜ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਚਾਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚਾਰਜ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਹੀ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਫ਼ਰਮਾਨ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ।

ਇਹ ਸਵਾਲ ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ, ਜਦੋਂ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਤਾ ਨੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਉਠਾਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਵਾਰਡ ਦੀ ਮਿਤੀ ਅਤੇ ਅਵਾਰਡ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦੋ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕਾਂ ਤੋਂ ਖਾਤੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ, ਭਾਗੀਦਾਰਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਆਮ ਕਿੱਤੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਮਲ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਅਗਲੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕੋ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਖਾਤੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ ਡਿਕਰੀ ਧਾਰਕ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਚਾਰਜ ਧਾਰਕਾਂ ਵਜੋਂ।

ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਜਰਾ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂਇਕਤਾ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੁਕਰਜੀ ਅਤੇ ਟੇਨਨ, ਜੇ.ਜੇ., ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਮਜ਼ੇਮ ਹੁਸੈਨ ਮੰਡਲ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸ਼ਰਤ ਕੁਮਾਰੀ ਦੇਬੀ (1), ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਟੇਕ ਚੰਦ, ਭਿੰਡੇ ਅਤੇ ਬੇਕੇਟ, ਜੇ.ਜੇ., ਗੌਰੀ ਬਨਾਮ ਉਦੇ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (2) ਦੀ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਧਾਰਾ 11 ਇਜਰਾ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਰੈਜ਼ ਜੂਡੀਕਾਟਾ ਦਾ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ

ਵਿੱਚ ਅਨੁਭਾਗ 11 ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ IV ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਰਚਨਾਤਮਕ ਰੈਜ਼ ਜੂਡੀਕਾਟਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਅਤੇ ਰੈਜ਼ ਜੂਡੀਕਾਟਾ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਾਰੂ ਨਿਆਂਇਕਤਾ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਨਾ ਸਿਰਫ ਪੂਰਵ ਚੱਲਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਸੇ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਲਈ ਆਖਰਕਾਰ ਮੋਹਨ ਲਾਲ ਗੋਇਨਕਾ ਬਨਾਮ ਬੇਨੋਏ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੁਖਰਜੀ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (3) ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਹੀ ਨਜ਼ਰੀਆ ਲਿਆ ਹੈ।

ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਦੋ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ ਅਬਦੁਲ ਵਹਾਬ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮੁਸਤਫਾ ਖਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ (4), ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਐਡੀਸਨ ਅਤੇ ਦੀਨ ਮੁਹੰਮਦ, ਜੇ.ਜੇ. ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮੁਦਈ ਪਿਛਲੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਹਮਲੇ ਦੇ ਆਧਾਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਉਠਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਮਹਾਨ ਉਲਝਣ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਬੂਤ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਸਮਰਥਨ ਦੇਣ ਲਈ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਸਬੂਤਾਂ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹੋਣਾ ਸੀ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨਾ ਸੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਦੂਜੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 11, ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਲਗਭਗ ਉਹੀ ਸ਼ਬਦ ਦੀਨ ਮੁਹੰਮਦ, ਜੇ., ਨੇ ਸਰ ਗੰਗਾ ਰਾਮ ਟਰੱਸਟ ਸੁਸਾਇਟੀ ਲਾਹੌਰ ਬਨਾਮ ਮਹਿਤਾ ਸੁੰਦਰ ਲਾਲ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ (1) ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਵਰਤੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਫੈਸਲੇ, ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਿ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨਾਲ ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਨੁਭਾਗ 47, ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਮਿਆਦ ਲਈ ਖਾਤਿਆਂ ਦੀ ਪੇਸ਼ਗੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਵਿਕਲਪਕ ਆਧਾਰ ਕਿ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਜਾਂ ਤਾਂ ਹਿੱਸੇਦਾਰਾਂ ਵਜੋਂ ਜਾਂ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਚਾਰਜ-ਧਾਰਕਾਂ ਵਜੋਂ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈ ਰਹੇ ਸਨ। ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਆਧਾਰ ਉਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਦਲਵੇਂ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਉਲਝਣ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਮੈਂ ਖਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਤਿੰਨਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ: ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕਿੱਤਾ ਗਿਆ ਨੀਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਓਹਨਾ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Translated by Mohit.